

CĂLĂUZA REDINȚEI

Publicație lunară

Mai (Florar)
nr. 5 (101) / 2025

Publicație de gândire, atitudine și spiritualitate ortodoxă
editată de Parohia „Sf. Vasile Tăbărași” Iași, ROMÂNIA

Apare cu binecuvântarea Înaltpresfințitului Teofan, Mitropolitul Moldovei și Bucovinei

Vin vremuri grele...

Citiți în pagina 1

Avânt către Înălțime

Citiți în pagina 4

Pocăința și smerenia ne
vor salva

Citiți în pagina 6

Sfântul Mucenic Iuliu
Veteranul

Citiți în pagina 14

*B*iserica purtând hramul „Sfântul Vasile cel Mare” se află în cartierul Tătărași din municipiul Iași, pe strada Vasile Lupu, nr. 40. Numele acestui cartier, odinioară sat la marginea de răsărit a Iașilor, s-a adăugat la numele bisericii pentru a o deosebi de alte biserici ieșene cu hramul „Sf. Vasile cel Mare”, ca de pildă cea din cartierul Nicolina. Imobilul bisericii este construit pe un teren situat la marginea de sud-vest a colinei Tătărașilor, delimitat la nord și la vest de străzile Vasile Lupu și Delfini, iar la est și la sud de proprietăți particulare.

Biserica a fost construită din piatră de Repedea și din cărămidă, dar, din păcate, nu are obișnuita pisanie, care să-i ateste vechimea și numele ctitorilor. Dintr-o însemnare făcută la anul 7268 (1760), pe Evanghelia Nifon, păstrată în patrimoniul bisericii, aflăm că „Evanghelia a fost donată bisericii Sf. Ierarh Vasile din Iași de către preotul Ioniță”. De aici concludem că biserica este atestată documentar în sec. al 18-lea. Scurta monografie consemnată în Registrul inventar din anul 1967, evocă „o legendă a locului” care vorbește despre breasla pescarilor, care ar fi ctitorit biserica pe la anul 1709, din inițiativa soților Vasile și Elena Șelaru.

*D*ragi enoriași, vă așteptăm în continuare să ne împărtășiți opiniile, sugestiile, articolele sau chiar micile întâmplări din viața dumneavoastră și în acest an, în scopul menținerii unei legături cât mai strânse între enoriașii parohiei noastre.

„Când Dumnezeu te are drag
Și te ia în paza milei sfinte
Ca arme de-a lupta înainte
Nu-ți da nici bătă nici toiaș
Îți da pricepere și minte.”

Colectivul de redacție

Vin vremuri grele...

Cu voia Domnului ne regăsim și în frumoasa lună a lui Florar, împărtășiți fiind de dumnezeiasca lumină a Învierii, îmbrățișându-ne unii pe alții și slăvind Învierea Domnului și Mântuitorului Hristos! Părintele Iulian ne spunea că bucuria resimțită de credincioși ca urmare a Învierii Domnului este direct proporțională cu pregătirea pe care fiecare o facem în vederea sărbătoririi acestui minunat eveniment, care ne reînnoiește speranța că viața aceasta nu se sfârșește pe pământ, ci reprezintă o trecere spre o altă lume, spre o viață care va fi „oglină” faptelor noastre pământești.

Cu toții putem avea parte de succese, realizări, fericire, dar toate acestea doar atunci când vom începe să ne punem viața și faptele în acord cu voia lui Dumnezeu. Proorocul David spunea: „Descoperă Domnului calea ta și nădăjduiește în El și El va împlini. Și va scoate ca lumina dreptatea ta și judecata ca lumina de amiază. Supune-te Domnului și roagă-L pe El; nu râvni după cel ce sporește în calea sa, după omul care face nelegiuirea.” (Ps. 36, 5-7). Și știa el ce spune! Astăzi, cu inima împietrită, tot mai mulți oameni se vaită că sunt nefericiți. Iar dacă îi întrebi „De ce?”, majoritatea răspund că nu au bani suficienți, că relațiile cu semenii sunt tot mai reci sau alte motive asemănătoare, concluzionând că „vin vremuri grele!”. Deși vremuri grele au prins și bunicii noștri, este posibil să avem și noi parte de așa ceva, dar până la vreme, cred cu convingere că trăim în păcate mult mai grele decât vremurile ce vor veni, iar vremurile ce vor veni (cu siguranță) sunt urmare a păcatelor tot mai grele în care ne „scăldăm”. Cu toate acestea, puțini mai conștientizează că adevăratul izvor al tuturor întâmplărilor nefericite din viața noastră îl reprezintă depărtarea de Dumnezeu.

Astfel, dacă Domnul Hristos ar rosti astăzi niște cuvinte la adresa noastră, cred că le-ar rosti pe aceleași: „O, neam necredincios și îndărătnic...” (Matei 17, 17). Necredincioși vom fi numiți pentru puțină noastră credință, iar îndărătnici pentru că nu vrem să trăim după învățăturile Lui.

Dacă Domnul Hristos a fost aspru cu cei din vremea Sa, cu siguranță va fi aspru și cu noi, pentru că, încet-încet, cred că și în noi se va stinge duhul Său, iar noțiunea de creștin va rămâne doar o amintire a vremurilor de odinioară... Ne plângem că suntem nefericiți, deși Mântuitorul ne-a arătat și de această dată că

există viață după moarte; ne plângem că „vin vremuri grele”, dar „practicăm” un creștinism doar pe hârtie. Ne lăudăm că suntem ortodocși, dar nu postim și nici nu ne rugăm, după cum ne-a învățat Domnul. Și atunci de ce ne mirăm? De ce suntem nemulțumiți de ceea ce se întâmplă? Poate să spună cineva cu mâna pe inimă că: „Toate acestea le-am păzit din copilăria mea...” (Matei 19, 20)? Abia am ieșit din post, dar, oare ce fel de post am ținut? Acela de bucate? Posibil... pentru că postul adevărat este atunci când ne înfrânăm și de la a face fapte rele, de la cuvinte deșarte și de la gândurile cele întinate! Iar despre rugăciune, ce putem spune? Aceea de câteva minute dimineața și cea rostită „pe fugă” de la ora de seară? Nu, nicidecum!... Sfinții părinți ne învață că adevărata rugăciune înseamnă o permanentă legătură (convorbire) cu Dumnezeu. Chiar la ieșirea din marele post cineva îmi spunea că omul modern trebuie să fie „modern” și nu credul după cum erau bătrânii noștri.

Dragi prieteni, buncii noștri au avut o credință cum puțini dintre noi o mai au. Nu ei au fost creduli, ci noi, „generația cu telefonul la ureche”, suntem cei creduli. Cred că cei care fac astfel de afirmații nici nu știu care este diferența dintre a fi credincios și a fi credul! Șapte ani de acasă, doisprezece ani de școală, apoi facultate și masterate tot mai sofisticate nu au reușit să pregătească omul modern pentru viață. Trist este că majoritatea se bazează doar pe informațiile online (pe ceea ce zboară), rămânând corigenți la disciplinele existenței zilnice.

Pentru a înțelege nivelul la care suntem acum, vă voi „delecta” cu o povestioară pe care am transcris-o cu mulți ani în urmă, dar care se asortează perfect cu modul de „funcționare” al omului modern.

„Într-o dimineață, un tânăr artist intră într-o cafenea, fiind foarte entuziasmat că a fost angajat să picteze portretul unui om cu bani care avea o firmă de construcții. În timp ce își savura cafeaua bucuros, văzu un ziar lăsat pe masa vecină în care era tipărit cu litere mari următorul titlu: „Vin vremuri grele!”. Începu să se gândească tot mai mult la aceste cuvinte. Proprietarul cafenelei trecu să-l salute și văzându-l îngrijorat, îl întreabă dacă s-a întâmplat ceva. Acesta i-a răspuns trist că trebuie să plece, căci „vin vremuri grele”, așa că trebuie să muncească la lucrarea lui. Proprietarul cafenelei începu să se frământa că poate chiar „vin vremuri grele”. Devenea din ce în ce mai îngrijorat pe măsură ce se gândea la vorbele tânărului. Își sună apoi soția rugând-o să nu se supere, dar trebuie să-și anuleze comanda pentru rochia cea nouă, deoarece este cam scumpă, mai ales că s-au anunțat „vremuri grele”. Aceasta sună la magazinul unde își comandase rochia și o rugă pe patroană să-i anuleze comanda. Își ceru scuze, dar..., „vin vremuri grele” și trebuie să facă economii. Patroana n-a avut încotro și a anulat comanda, dar își aminti că a auzit ea la știri cândva că „vin vremuri grele”.

Așa că a sunat la firma de construcții pe care o angajase pentru executarea unei lucrări de extindere a magazinului. L-a anunțat pe constructor că va renunța pentru moment la lucrare, deoarece „vin vremuri grele” și nu își poate asuma un asemenea risc în acest moment. Constructorul s-a întristat la auzul acestei vești, motiv pentru care s-a grăbit să-l sune pe tânărul artist spunându-i că dorește anularea comenzii pentru portret, întrucât „vin vremuri grele” și acesta nu este un moment potrivit ca să cheltuie banii pe lucrări artistice.

Copleșit de supărare, tânărul artist a acceptat cu resemnare vestea, că doar s-a întâmplat așa cum a anticipat. Simțindu-se trist, porni înspre cafeneaua favorită să-și înecă amarul cu un pahar de vin. În timp ce stătea din nou așezat la masa lui, zări ziarul pe care scria „Vin vremuri grele”. De data asta s-a ridicat și a luat ziarul pentru a-l cerceta mai bine. Data ziarului era în urmă cu 7 ani. Cineva despachetase farfurii pentru restaurant...”

Acum mă-ntreb: Vin vremuri grele sau suntem noi creduli? Dragii mei, modul nostru de a ne raporta la lumea înconjurătoare se răsfrânge și asupra celor de lângă noi. Răul aduce întuneric și seamănă incertitudine. Pierduți într-un abis fără de sfârșit sunt cei care nu au descoperit frumusețile și chemările vieții, care s-au scufundat în lucruri mărunte, plutind într-o lume virtuală și derizorie. Dragii mei, telefonul mobil sau rețeaua de internet „5G” nu aduce înțelepciune! În credința lor, bunicii noștri s-au folosit de înțelepciune pentru a depăși „vremurile grele”.

Datorită lor suntem noi astăzi, motiv pentru care ar trebui să-i respectăm și să avem cuvinte frumoase la adresa lor. În loc să ne bucurăm de partea plină a paharului, în loc să avem inima scăldată-n mărturia vieții veșnice pe care Domnul Hristos ne-a arătat-o odată cu Învierea Sa, petrecem puținele clipe pământești într-o beznă duhovnicească, robiți fiind de păcatele și de patimile care ne sunt obstacole în adevărata cunoaștere și trăire a vieții. Dacă Domnul Hristos va trimite „vremuri grele” peste noi, să fim siguri că acestea vor fi spre folosul și mântuirea noastră. Dumnezeu nu ne vorbește prin mass-media. Proorocul David a proorocit ca urmare a legăturii strânse în rugăciune cu Dumnezeu, pentru că inspirația Duhului Sfânt se dobândește în tăcerea limbii și în liniștirea minții.

Așadar, să deschidem ochii pentru bunătate, scormonind ce avem mai bun în noi și astfel să dobândim darurile Duhului Sfânt. Să ne rugăm Domnului să ne dăruiască înțelepciune care să ne ajute la deslușirea lucrurilor, nu doar să trăim viața așa, la întâmplare, ci să ajungem pe culmile desăvârșirii, pentru că Dumnezeu a chemat Omul la îndumnezeire.

Har și bucurie!

Eugen Antohi, Parohia „Sf. Vasile” Tătărași

Avânt către Înălțime

*S*întotdeauna mi-am dorit un elicopter.

Când eram mică, aveam o cunoștință care lucra în domeniul aviației și îmi imaginam cât de frumos poate să fie. Încă de atunci, îmi plăcea să admir un avion sau un elicopter atunci când îl zăream printre nori. Și tot de mică, mi s-a întâmplat de multe ori să am momente când m-am visat zburând. Nu știu de ce, dar, frecvent, mă trezesc dintr-un vis în care îmi fac vânt prin aer cu mâinile, astfel încât să pot zbura și mereu chiar reușesc să ajung în aer.

Totuși, în ultima vreme, îmi doresc din ce în ce mai mult să am un elicopter doar al meu, adevărat. De la o săptămână la alta dorința e tot mai mare, pentru că, din cauza oboselii, îmi e din ce în ce mai greu să fac naveta vinerea și aș vrea să ajung cât mai repede acasă, fără să depun eforturi prea mari. După mintea mea, dacă m-aș urca într-un elicopter și aș ateriza direct acasă (pe acoperiș) ar fi perfect!

De dorința de a zbura cu parapanta...mai bine să nu vă mai povestesc! De câțiva

ani (să fie deja vreo 10), tot aștept să se ivească o ocazie, să mă invite cineva, să mă trezesc cu instructorul lângă mine și cu „aripile” parapantei deasupra mea! Să simt acea senzație de zbor... Adrenalina... Să văd lumea de sus... Ehe...

M-am tot gândit: oare de unde până unde am așa o dorință arzătoare în ceea ce privește zborul către înălțime, către cer? Oare nu cumva vreau de fapt să fiu mai aproape de Dumnezeu, Care, de când eram mici, ne-au învățat cei mari că-L găsim Sus? Nu cumva pe El Îl tot caut? Și tot zbulcuium pentru că vreau să reușesc să ajung cât mai aproape de El?

Poate aveți și dumneavoastră vreun gând care vă macină, un vis, o dorință, care pare imposibilă sau foarte puțin posibilă. Gândiți-vă doar câteva clipe, la fel ca mine: oare nu cumva sunteți în căutarea lui Dumnezeu și de fapt ați avea gândul foarte liniștit dacă L-ați avea doar pe El (dar cu tot sufletul), în locul „elicopterului” (oricare ar fi el)?

Și...dacă ne gândim mai bine...ne vom da seama că Dumnezeu e mult mai aproape decât ni se pare. În cazul meu, nici nu e nevoie să mă avânt în înălțime, când El mă așteaptă chiar...aici.

Ia, uite-L!

- Doamne, de când Te caut! În sfârșit, Te-am găsit! Nici n-am avut nevoie de aripi sau de elice ca să ajung la Tine!

Ioana Sanciuc, Parohia „Sf. Vasile” Tătărași

Ilustrație realizată de Thomas Little (Sursa: Instagram)

„Fiul meu, să nu te încrezi în fericirea pământească, în slava și strălucirea acestei lumi, căci toate cele de pe pământ sunt mai înșelătoare ca visele.” - Sfântul Nifon, Mitropolitul Țării Românești

„Nimeni nu s-a suit la cer cu răsfățul.” - Sfântul Isaac Sirul

„Viața nu are sens fără Hristos! Toate alergările noastre, fără Iisus sunt deșertăciune și goană după vânt!” - Părintele Valeriu Gafencu

Pocăința și smerenia ne vor salva

Nu pentru că păcătuim nu ajungem în Rai. Trebuie să știți că singurul fără de păcat a fost Hristos și nimeni altcineva. Nu pentru că facem păcate nu ajungem în Cer. În timp ce suntem încă în viață și ochii noștri sunt deschiși – păcătuim tot timpul. Vom merge în Rai doar dacă încercăm cu toată puterea noastră să fim ceea ce Hristos vrea să fim și această strădanie ne va mântui.

Dacă putem depăși sau nu ispita care duce la păcat, aceasta nu depinde de noi, ci de harul lui Dumnezeu.

Trebuie să cerem Domnului să ne trimită harul Său. Dacă El ne trimite harul Său, atunci nu vom fi mândri și nu vom comite adulter, nu vom fura și așa mai departe.

Dacă Dumnezeu nu trimite harul Său, nu vom putea să învingem păcatele de unii singuri. Aceasta nu înseamnă că nu suntem ceea ce Hristos vrea să fim. Luptăm, ducem război împotriva păcatelor noastre. Ne vedem păcatele și ne gândim că, dacă încetăm să le facem, atunci nu vom mai păcătui... Dar oare nu păcătuim în mintea noastră? Sau cu ochii noștri? Sau cu urechile noastre?

Nu trebuie să deznădăjduim și să spunem: „Întotdeauna cad în capcana aceluiași păcat. Prin urmare, nu mai pot realiza nimic; Nu mai fac nimic!”. Facem însă

multe: ne mărturisim, ne smerim, ne pocăim... Aceasta ne salvează mai degrabă decât virtutea prin care ne-am afirmat. Diavolul posedă și el „virtuți”. Odată, făcând ceva bun, m-am dus să-i povestesc duhovnicului meu despre asta. Atunci eram călugăr novice. Când m-a văzut, și-a dat seama imediat care este problema și, înainte să pot spune un cuvânt, mi-a spus:

„Copilul meu, de ce să ne lăudăm și să fim mândri? Pentru că postim? Nu putem niciodată să postim mai mult decât diavolul, pentru că el nu mănâncă niciodată nimic.

El este cel mai mare postitor. Sau pentru că veghem și nu dormim mult? Nu putem fi mai vigilenți decât cel rău, pentru că el nu doarme niciodată. Suntem abinenți, rămânem neprihăniți din dragostea pentru Hristos? Avem această virtute? Dar niciodată nu vom deveni mai nepătați decât diavolul, pentru că el nu dorește plăceri trupești: nu are nevoie de ele, căci nu are trup.”.

Am fost indignat! Oricât de multe virtuți avem, nu vom putea niciodată să le dobândim pe cele pe care le posedă diavolul. Dar aceste virtuți îl vor salva pe diavol? Nu; și nici pe noi nu ne vor salva.

Ce vreau să spun prin asta? Că nu ar trebui să fim virtuoși? Nicidecum. Vom continua să luptăm pentru a dobândi virtuțile. Un Creștin adevărat este întotdeauna virtuos, dar nu orice persoană virtuoasă este neapărat Creștin. Există oameni virtuoși printre budiști, hinduși, evrei, protestanți. Dar virtuțile în sine și prin ele însele nu sunt „mântuitoare”. Vom fi mântuiți prin pocăință și smerenie.

Dar smerenia nu înseamnă doar a spune cuvinte goale precum: „Ce sunt eu? Eu sunt nimic!” și prefăcându-vă că sunteți nemernici, doar pentru a-i face pe oameni să vă spună: „Nu, nu, ești nevinovat; uite, ai astfel de virtuți...”.

Pretinzând că suntem smeriți, îi facem pe alții să ne laude. Smerenia adevărată nu înseamnă doar a spune cuvinte smerite, ci a fi o persoană conștientă de umilința sa, a avea un duh smerit și a nu gândi că suntem mai buni decât alții, pentru că toate lucrurile rele se nasc în primul rând în mintea noastră.

Dacă vom cădea din nou și din nou duhovnicește, nu ar trebui să deznădăjduim. Există preoți, epitrail, pocăință... Aceasta este ceea ce ne va mântui și nimic altceva. Pocăința și smerenia ne vor salva. De acest lucru se teme diavolul. El are multe „virtuți”, dar îi lipsește una – smerenia; și lipsa acesteia a dat naștere iadului și a dus la cădere.

Autor: Gheron Nikon de la Nea Skiti

Sursa: www.resurse-ortodoxe.ro

Catapeteasma, hotarul dintre două lumi

Iconostasul (catapeteasma) este peretele compus din Icoane care separă Altarul, unde se săvârșește Taina Euharistiei, de partea centrală, naosul (în greacă naos = corabie), unde se află comunitatea credincioșilor. Cum în Biserica Ortodoxă fiecare element are semnificații spirituale, nici catapeteasma nu este doar un simplu perete despărțitor sau un element decorativ, ci unul de unire între veșnicie și vremelnicie. Sfinții Părinți aseamănă iconostasul cu hotarul dintre două lumi: cea divină și cea umană, cea veșnică și cea trecătoare. Sfântul Simeon al Tesalonicului dă următoarea explicație: „Coloanele de pe iconostas reprezintă firmamentul care separă lumea spirituală de cea sensibilă. El semnifică unirea prin iubire a cerului cu pământul.”

În vechime, catapeteasma era formată dintr-un grilaj mai scund, a cărui înălțime nu ajungea decât până la piept, pe care se puneau Icoane. Mai târziu, grilajul a crescut în înălțime, adăugându-se la coloanele care susțineau gratiile lui, alte coloane mici, unite prin Icoane și fixate printr-o bară sau grindă orizontală, împodobită cu Crucea și Icoana Răstignirii Mântuitorului. După Sinodul al VII-lea Ecumenic (787) și cel de la Constantinopol dintre anii 842-843, când s-a stabilit definitiv cultul Icoanelor, peste această grindă au început să se adauge mai multe rânduri de Icoane, care se numesc registre, ajungând să capete forma pe care o vedem cu toții astăzi. Pe ușile împărătești se zugrăvește Icoana Bunei Vestiri, în așa fel încât cele două personaje ale scenei – Sfânta Fecioară și Sfântul Arhanghel Gavriil – să fie față în față, fiecare pe câte un canat al ușilor (de obicei, Sfânta Fecioară în dreapta și Sfântul Arhanghel în stânga). Maica Domnului este zugrăvită aici pentru că ea este cea care ne-a deschis ușile milostivirii cerului, pe care le simbolizează ușile împărătești, așa cum se roagă preotul înainte de începerea Liturghiei: „Ușa milostivirii deschide-o nouă, binecuvântată Născătoare de Dumnezeu...”. La cele patru colțuri ale scenei Bunei Vestiri ori jos, sub scenă, se zugrăvesc, în medalioane, chipurile celor patru Sfinți Evangheliști, ca unii care au așternut în scris vestea cea bună adusă de Înger Mariei.

Autor: Nicoleta Olaru

Sursa: www.ziarullumina.ro

Smerenia nu este vorbă goală

Să nu-ți intre vreodată în minte că ai făcut vreun lucru bun fără Dumnezeu. Deoarece numai ce gândești acest lucru, și te va părăsi harul și-l vei pierde, pentru ca să afli starea ta de slăbiciune, să afli „cunoașterea de sine”.

Ca să cunoască cineva slăbiciunea firii trebuie să întâlnească multe și mari ispite. Atunci, prin multe încercări, se smerește și cunoaște smerenia adevărată. Dar este nevoie de mult timp pentru aceasta.

Smerenia nu este vorba goală pe care o spunem noi: „sunt păcătos” și altele ca aceasta. Smerenia este adevărul. Să afli și să cunoști că ești un nimic.

Acel nimic care era înainte de a face Dumnezeu lumea. Acest „nimic” suntem. Rădăcina ta, existența ta începe de la „nimic” și maica ta este „țărâna”, iar Creatorul tău este Dumnezeu. „Ce ai, să nu fi primit? Iar dacă ai primit, de ce te lauzi ca și când nu ai fi primit?”. Este mare darul lui Dumnezeu de a cunoaște adevărul. Și acest adevăr ne-a spus Domnul că ne eliberează din păcat.

Cunoștința despre Dumnezeu este vederea lui Dumnezeu. Cunoașterea duhovnicească, nu cea naturală, cunoaște pe Dumnezeu. Cunoașterea naturală este distincția dintre bine și rău și o au toți oamenii, iar cunoașterea duhovnicească este dobândită prin lucrarea duhovnicească după „cunoașterea de sine”. Toate acestea se dobândesc cu harul lui Dumnezeu prin rugăciune. Harul lui Dumnezeu se vede tainic și se cunoaște în simțirea minții numai în ceasul rugăciunii.

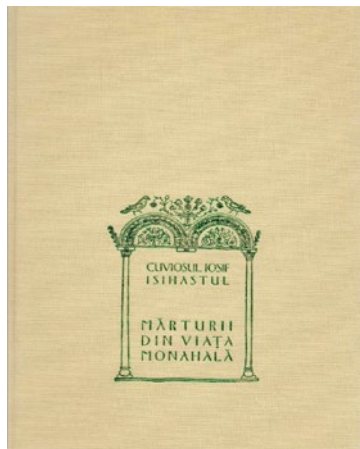
Sunt multe felurile rugăciunii. Toate sunt bune, dacă omul se roagă cu simplitate. Dacă omul este îndrumat de cineva și nu face ascultare de el, atunci va rătăci.

În afara rugăciunii minții, toate celelalte feluri de rugăciune e posibil să se transforme o dată cu trecerea timpului.

Atunci când se pierde simplitatea, și omul începe să se ia în seamă pe sine.

Rugăciunea minții, invocarea numelui lui Dumnezeu, nu lasă loc nici îndoielii și nici rătăcirii. În timp ce se invocă numele lui Hristos fără încetare înlăuntrul inimii, Acesta ne curățește de întuneric și ne scoate la lumină.

Sursa: Gheron Iosif Isihastul – „Mărturii din viața monahală”, Editura Bizantină, București, 2003

Ce înseamnă „Mila păcii, jertfa laudei”?

Jertfa Mântuitorului de pe Crucea Golgotei a fost o revărsare a milei cerești față de noi, un izvor nesecat și un act de preamărire a lui Dumnezeu.

La îndemnul preotului: „Să stăm bine, să stăm cu frică...”, credincioșii răspund: „Mila păcii, jertfa laudei”. Oare ce înseamnă acest răspuns? Pentru ce îl rostim în pragul săvârșirii Sfintei Jertfe? Jertfa Mântuitorului de pe Crucea Golgotei a fost o revărsare a milei cerești față de noi, un izvor nesecat și un act de preamărire a lui Dumnezeu. Dacă prin Sfânta Liturghie se continuă mereu Jertfa de pe Cruce, nu este oare drept ca și noi să aducem la acest altar al jertfei ceea ce avem mai bun în sufletul nostru: mila care este semnul iubirii, pacea care este semnul iertării și al curățirii inimii noastre de tot ceea ce este străin și preamărirea lui Dumnezeu, care este semnul celei mai desăvârșite jertfe spirituale? Odinioară, magii au adus Pruncului Iisus daruri, aur, smirnă și tămâie, iar noi aducem astăzi darurile inimilor noastre, acele daruri pe care Însuși Iisus ni le-a câștigat prin jertfa Sa. Însă, noi nu putem face nimic fără ajutorul lui Dumnezeu, oricât de mare ar fi apropierea noastră de El. Pe treptele desăvârșirii nu putem urca fără ajutorul lui Dumnezeu.

Iată de ce în acest moment solemn al aducerii înfricoșătoarei jertfe ni se îmbie acest ajutor al Sfintei Treimi prin cuvintele Sfântului Apostol Pavel: „Darul Domnului nostru Iisus Hristos, dragostea lui Dumnezeu Tatăl și împărtășirea Sfântului Duh să fie cu voi, cu toți” (II Corinteni 13, 13).

Sursa: www.doxologia.ro

Strofe pentru suflet

Crucea

Pregătește, Doamne, crucea, să îmi fie
pe măsură,
Să o pot căra în spate, când mă urc pe
munte, sus,
Bate-mi rău, în mâna dreaptă și în
mâna stângă, ură,
Și mă răstignește, Doamne, spate-n
spate cu Iisus.

Nu-s copilul Tău, știi bine, dar mă duc
spre răstignire
Ca și cum mi-ai da poruncă să iau rău-
asupra mea,
Mi-am lăsat în urmă viața și-am murit
întru iubire,
Și-acum vin, spre Tine, Doamne, să mă
las în grija Ta.

Mulți Îți cer, la fel ca mine, cuiele să le
primească,
Și le-ar bate ei în palme, numai
pentru-a fi iertați,
Însă locuri n-ai destule în gradina Ta
cerească,
Și mi-e milă să-i văd, Doamne, plini de
frică-ngenuncheați.

Spune-le să fie tare lemnul răstignirii
mele,
Să nu-l văd ca pe-o icoană, de la
lacrimi, putrezind,
Că eu vin și-aduc cu mine lacrimi de
păcate grele,

Și abia aștept, Părinte, crucea-n brațe
s-o cuprind.

Pregătește-o, Doamne, bine, cu uleiuri
parfumate,
Vin la tine spre hodină, obosit de-
ntregul trai,
Iartă-mi viața, iartă-mi moartea, iartă-
mi dragostea, și toate,
Și îngăduie-mă, Doamne, înc-o
veșnicie-n rai.

Autor: Sorin Poclitaru

Lupta duhovnicească

Cine nu se nevoiește:
Se îmbolnăvește,
Nu se odihnește,
Viața încremenește...
Nu se îndumnezeiește.
Puțin se folosește,
Nu se mulțumește,
Cu Domnul nu vorbește,
Se și obosește.
Caută lumina orbecăiește,
Nu se știe de-o găsește...
Domnul se milostivește,
Lumină îi dăruiește,
Că se chinuiește...
Supraviețuiește,
Se îmbogățește,
Petrece îngerește.

Autor: Lavinia Olteanu

Credința pentru copiii de toate vârstele

Taina Sfintei cununii

O femeie necăjită a venit la un preot să-i ceară sfat:

- Vă rog, părinte, ajutați-mă cu un sfat. N-am înțelegere în casă. Bărbatul meu cheltuiește mai mult decât câștigăm. Uneori bea, alteori ne certăm. Datoriile cresc, iar noi și copiii trăim tot mai rău.

- Lasă, femeie, o să vorbesc eu cu el.

După câteva zile, preotul se întâlnește pe drum cu bărbatul femeii și îl întreabă:

- Cum o mai duci, fiule?

- Destul de greu, părinte.

- Dar, din câte știu eu, femeia ta este harnică, nu?

- Așa e, părinte, slavă Domnului, mi-a dat femeie bună, nu mă pot plânge.

- Atunci, care este problema?

Încurcat, omul nu a mai știut ce să răspundă, dar preotul i-a spus:

- Vezi pasărea ce zboară chiar acum pe deasupra casei tale?

- Da, părinte.

- Căsătoria este și ea, fiule, tot ca o pasăre, iar bărbatul și femeia sunt cele două aripi. Dacă nu bat amândouă odată aerul, pasărea nu poate zbura. Oricât s-ar strădui una, fără ajutorul celeilalte nu poate face nimic. Caută să îți ajuți nevasta și copiii, căci doar așa te poți numi om. Mulțumirea ta depinde de mulțumirea familiei tale.

Recunoscător pentru sfat, bărbatul a plecat mai departe, iar, în gând, îi stăruiau cele spuse de preot.

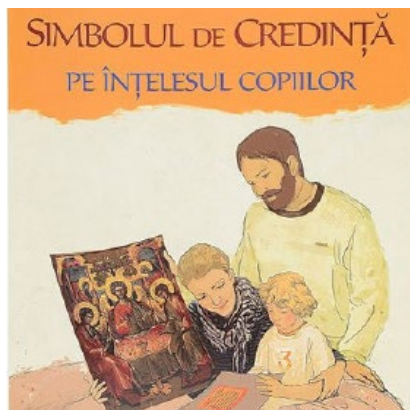
Sursa: Leon Magdan – „Cele mai frumoase pilde și povestiri Creștin-Ortodoxe”

Cele două grăunțe

Într-o zi, un țăran ieși pe ogor, la semănat. Un grăunte, rămas pe vârful unui bulgăre de pământ, a început să se laude către altul, aflat adânc sub brazdă:

- Vezi tu, frate, zaci acolo luptându-te cu frigul pământului și cu bezna, tânjind

după o rază de soare, după lumină și căldură. Eu, frățioare, o duc mult mai bine, în timp ce tu te chinui.

Dar, în clipa aceea, o cioară a coborât pe neașteptate din văzduh și a înghițit grăuntele rămas la vedere, în schimb, fratele său de sub brazdă încolți peste puțin timp și, din micul grăunte, ieși din pământ un spic frumos și trainic. De-abia acum, lumina și căldura soarelui îi făceau cu adevărat bine. Cu vremea, spicul deveni copt și roada lui multă.

Astfel, speranța și smerenia celui de-al doilea i-au adus adevărata viață, în timp ce mândria l-a costat scump pe primul. Greutățile vieții nu trebuie să ne sperie și să ne descurajeze, căci Dumnezeu vede suferința și credința noastră și ne va răsplăti negreșit. Cu speranță și rugăciune, putem trece peste orice obstacol al vieții, însă cei a căror inimă este plină de ei înșiși, în care nu mai este loc și pentru Dumnezeu, adică pentru iubire, pentru speranță și încredere, aceia sfârșesc, asemenea primului grăunte, în ghearele pășării negre - diavolul.

Sursa: Leon Magdan – „Cele mai frumoase pilde și povestiri Creștin-Ortodoxe”

Sfânta Biserică

Dorind să-l contrazică, un necredincios îi spuse unui creștin:

- Voi, creștinii, spuneți că Dumnezeu este oriunde. Dacă este așa, de ce te mai duci la Biserică, să ascuți predica, când oricum Îl vedem peste tot?

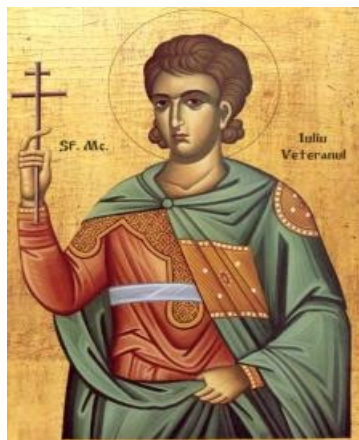
- Așa este, pe Dumnezeu, cei cu credință Îl văd peste tot și prin toate, însă, privește! Chiar dacă aerul este încărcat pretutindeni cu vapori de apă, aceștia nu-ți astâmpără setea și, de aceea, mergi la fântână. La fel și noi, creștinii, mergem la Biserică așa cum tu mergi la fântână. Tu îți astâmperi setea trupului cu apa proaspătă și rece a fântânii, noi ne astâmpărăm setea sufletului cu apa dătătoare de viață veșnică: Cuvântul lui Dumnezeu.

Sursa: Leon Magdan – „Cele mai frumoase pilde și povestiri Creștin-Ortodoxe”

Sfântul Mucenic Iuliu Veteranul (27 Mai)

In timpul persecuției împăraților Dioclețian (284-305) și Maximian Galeriu (305-311), ginerele său, s-a pornit mare persecuție contra creștinilor. În urma victoriei obținute în anul 297 contra perșilor, Maximian Galeriu, socotind pe nedrept că îndeosebi creștinii sunt vinovați de slăbirea și decăderea Imperiului Roman, a hotărât îndepărtarea soldaților creștini din armată, pentru că ei nu dădeau dovadă de vitejie ucigând în timpul luptelor pe dușmanii imperiului.

La Durostor, în provincia Moesia Inferior, a fost adus la judecată ostașul creștin, Iuliu, în fața dregătorului locului, Maxim, căruia i s-a spus că veteranul Iuliu nu vrea să asculte de poruncile împăraților, ca să jertfească zeilor.

Iuliu i-a răspuns lui Maxim că cele ce spun slujitorii sunt adevărate. „Nu disprețuiesc poruncile, desigur”, a spus el, „dar eu sunt creștin și nu pot face ceea ce vreți. Căci nu se cuvine să-L uit pe Dumnezeuul meu Cel adevărat și viu”.

Maxim i-a zis: „Ce mare lucru este să tămâiezi (statuile zeilor și ale împăraților) și să pleci!”. Iar Iuliu a mărturisit: „Nu pot să disprețuiesc poruncile dumnezeiești și să mă arăt necredincios Dumnezeuului meu”. De altfel, el își făcuse datoria de ostaș. De șase ori a mers la război și s-a luptat, fără să fie mai prejos decât alții. El a zis: „După gradul meu, sunt acum veteran. Mă tem totdeauna de Dumnezeu Care a făcut cerul și pământul și Îi datorez neîncetat ascultare”.

Auzind acestea, dregătorul Maxim l-a îndemnat cu blândețe: „Iuliu, te văd bărbat înțelept și destoinic. Jertfește zeilor, convins fiind de mine, ca să dobândești o mare răsplată!”. Iuliu însă a rostit cu îndrăzneală: „Nu fac ceea ce dorești, ca să nu ajung la osânda cea veșnică”. Maxim a căutat să-l înduplece, vorbindu-i mai departe cu blândețe: „Oare socotești, Iuliu, că este păcat să mă asculți pe mine? Eu nu te silesc, ca să nu pară că ai fost forțat. De aceea, mergi în siguranță la casa ta, primind solda pentru cei douăzeci de ani de slujire și nimeni nu va mai fi supărat din pricina ta”.

Iuliu i-a răspuns că banii aceștia ai diavolului și sfatul lui cel viclean nu trebuie să-l lipsească de lumina cea veșnică. El nu poate tăgădui pe Dumnezeu și-l roagă să dea hotărârea împotriva lui ca împotriva unui creștin.

Maxim i-a spus din nou lui Iuliu: „De nu vei asculta de poruncile împărătești și de nu vei jertfi zeilor, îți voi tăia capul”. Iuliu a răspuns: „Bine ai gândit. Te rog, deci, preabunule, pe sănătatea împăraților, să îndeplinești gândul tău și să dai împotriva mea hotărârea, ca să se desăvârșească juruințele mele”.

Maxim i-a spus: „Un om răstignit și mort (Iisus Hristos) v-a încredințat acestea? Vezi cât de nepriceput ești să te temi mai mult de un mort, decât de împărații care trăiesc?”.

Iuliu însă mărturisește: „Acela (Iisus Hristos) a murit pentru păcatele noastre, ca să ne dăruiască viața veșnică. Hristos Dumnezeu rămâne în vecii vecilor. Pe Acesta de-L va mărturisi cineva, va avea viață veșnică; cel ce-L va tăgădui va avea pedeapsă veșnică”.

Auzind această credință, Maxim i-a răspuns: „Deplângându-te, te sfătuiesc ca mai degrabă să jertfești zeilor, ca să trăiești împreună cu noi”. Iuliu a zis: „De voi trăi împreună cu voi, va fi pentru mine moarte. Dacă voi muri înaintea Domnului Hristos, voi trăi în veșnicie”. Maxim a stăruit, îndemnându-l să jertfească zeilor, căci altfel va porunci să fie ucis. Dar Iuliu a zis hotărât: „Am ales să mor pentru un timp, ca să trăiesc în veșnicie cu Sfinții!”.

Văzând credința sa neclintită în Mântuitorul nostru Iisus Hristos, dregătorul Maxim a dat această sentință: „Iuliu, nedorind să se supună poruncilor împăraților, primește pedeapsa tăierii capului”. Și pe când îl duceau la locul de osândă, îl sărutau toți. Un oarecare Isihie, care era ostaș creștin și era și el închis, i-a zis Sfântului Mucenic: „Te rog, Iuliu, să împlinești cu bucurie făgăduința ta, ca să primești cununa pe care Domnul a făgăduit-o credincioșilor Săi și să-ți amintești și de mine. Peste puțin și eu te voi urma. Te rog, salută pe Pasirate și pe Valentin, slujitorii lui Dumnezeu, care au luat-o înaintea noastră către Domnul, prin buna mărturisire”.

Iar Iuliu, sărutându-l pe Isihie, i-a zis: „Grăbește-te, frate, să vii în Împărăția Cerurilor, căci au auzit făgăduințele tale cei pe care i-ai salutat”. Și primind Iuliu ștergarul, s-a legat la ochi și și-a acoperit capul, apoi s-a rugat fierbinte: „Doamne, Iisuse Hristoase, pentru numele Căruia pătimesc acestea, Te rog să binevoiești a primi sufletul meu laolaltă cu Sfinții Tăi Mucenici”.

Deci, slujitorul diavolului, tăindu-i capul cu sabia, a pus capăt vieții pământești a preafericitului Mucenic, pentru mărturisirea credinței în Iisus Hristos, Domnul nostru, Căruia I se cuvine cinstea și mărirea în vecii vecilor.

Cu ale lui sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

Sursa: www.doxologia.ro

Calendar creștin ortodox - Mai 2025

- 1 J Sf. Prooroc Ieremia; Cuv. Mc. Eftimie, Ignatie și Acachie; Cuv. Isidora
- 2 V Aducerea moaștelor Sf. Atanasie cel Mare; †) Sf. Ier. Atanasie al III-lea, patriarhul Constantinopolului; Sf. Matrona de la Moscova
- 3 S †) Sf. Cuv. Irodion de la Lainici
- 4 D Sf. Mc. Pelaghia; Sf. Monica, mama fericitului Augustin

Duminica a III-a după Paști (a Mironosișelor); Ap. Fapte VI, 1-7; Ev. Marcu XV, 43-47; XVI, 1- 8; glas 2, voscr. 4

- 5 L Sf. M. Mc. Irina; Sf. Cuv. Mc. Efrem cel Nou
- 6 M Sf. și Dreptul Iov, mult răbdătorul; Sf. Mc Varvar
- 7 M Arătarea semnului Sf. Cruci pe cer la Ierusalim; Sf. Mc. Acachie și Codrat
- 8 J † Sf. Ap. și Ev. Ioan Teologul; Sf. Cuv. Arsenie cel Mare
- 9 V Sf. Prooroc Isaia; Sf. Mc. Hristofor; Aducerea moaștelor Sf. Ier. Nicolae la Bari
- 10 S Sf. Ap. Simon Zilotul; †) Sf. Cuv. Calistrat de la Timișeni și Vasiova
- 11 D Sf. Sfințit Mc. Mochie; Sf. Chiril și Metodie, luminătorii slavilor

Duminica a IV-a după Paști (Vindecarea Slăbănogului de la Vitezda); Ap. Fapte IX, 32-42; Ev. Ioan V, 1-15; glas 3, voscr. 5

- 12 L †)Sf. Mc. Ioan Valahul; Sf. Epifanie, Arhiep. Ciprului; Sf. Gherman, Patr. Constantinopolului
- 13 M Sf. Mc. Glicheria; Cuv. Serghie Mărturisitorul
- 14 M Sf. Mc. Isidor din Hios; Sf. Sfințit Mc. Terapont; (*Înjunătățirea Cincizecimii*)
- 15 J Cuv. Pahomie cel Mare; †) Sf. Ier. Iacob Putneanul, mitropolitul Moldovei
- 16 V Cuv. Teodor cel Sfințit; Sf. Cuv. Sila, Paisie și Natan de la Sihăstria Putnei
- 17 S Sf. Ap. Andronic și soția sa Iunia; Cuv. Nectarie și Teofan;
- 18 D Sf. Mc. Petru, Dionisie și Paulin

Duminica a V-a după Paști (a Samarinenecii); Ap. Fapte XI, 19-30; Ev. Ioan IV, 5-42; glas 4, voscr. 7

- 19 L Sf. Sfințit Mc. Patrichie, episcopul Prusiei
- 20 M Sf. Mc. Talaleu; Sf. Cuv. Talasie; Sf. Lidia din Filipi
- 21 M †) Sf. Mari Împărați, întocmai cu Apostolii, Constantin și mama sa, Elena; (*Odovania Înjunătățirii Cincizecimii*)
- 22 J Sf. Mc. Vasilisc și Marcel; Sf. Părinți de la Sinodul al II-lea Ecumenic
- 23 V Cuv. Mihail Mărturisitorul, episcopul Sinadei; Sf. Mironosiță Maria lui Cleopa
- 24 S Cuv. Simeon, cel de la Muntele Minunat;
- 25 D † A treia aflare a Capului Sf. Prooroc Ioan Botezătorul;

Duminica a VI-a după Paști (Vindecarea orbului din naștere); Ap. Fapte XVI, 16-34; Ev. Ioan IX, 1-38; glas 5, voscr. 8

- 26 L Sf. Ap. Carp și Alfeu, din cei 70; Sf. Mc. Averchie și Elena
- 27 M Sf. Mc. Iuliu Veteranul; Sf. Sfințiți Mc. Eladie și Terapont, episcopul Sardei; Sf. Mărt. Ioan Rusul
- 28 M Sfinții Ierarhi Eutihie, episcopul Miletinei și Nichita, episcopul Calcedonului
- 29 J (†) Înălțarea Domnului; Sf. Mc. Teodosia fecioara; Sf. Sfințit Mc. Olivian;
- 30 V Cuv. Isaachie Mărturisitorul și Varlaam
- 31 S Sf. Mc. Ermie; Sf. Mc. Eusebiu și Haralambie

Program liturgic

Luni

08:00 - 16:00

Program administrativ (Birou)

Acatist și Cateheză terapeutică

18:30 - 19:30

Grup suport AA

Marți

11:00 – 15:00

Vizită / Consiliere pastorală

16:30 - 18:30

Cateheză terapeutică

18:30 - 19:30

Grup suport AA

Vineri

09:00 - 10:30 - Sf. Maslu

10:30 - Sf. Spovedanie

18:00 - 19:00

Grup de sprijin AL-ANON

Miercuri

11:00 - 17:00

Vizită / Consiliere pastorală

18:00 - 19:00

ACA (Adulții Copii ai Alcoolicilor)

Sâmbătă

08:00 - 12:00

În perioada 1 Noiembrie - 30 Aprilie

16:00 - 16:45 - Vecernia

16:45 - Sf. Spovedanie

În perioada 1 Mai - 31 Octombrie

18:00 - 18:45 - Vecernia

18:45 - Sf. Spovedanie

Joi

11:00 – 15:00

Vizită / Consiliere pastorală

16:30 - 18:30

Duminică

08:00 - 12:00

Utrenia, Sfânta Liturghie

Cuprins:

	Pag.
Vin vremuri grele... ..	1
Avânt către Înălțime	4
Pocăința și smerenia ne vor salva	6
Catapeteasma, hotarul dintre două lumi	8
Smerenia nu este vorbă goală	9
Ce înseamnă „Mila păcii, jertfa laudei”?	10
Strofe pentru suflet	11
Credința pentru copiii de toate vârstele	12
Sfântul Mucenic Iuliu Veteranul	14

Colectivul de redacție:

Președinte:

Pr. Iulian Negru

Tehnoredactarea:

Eugen Antohi

Corectare text:

Ioana Sanciu

Colaboratori:

Sorin Pavel

Xenia Cliucinicov

Gabriel Luca

Irina Ștefania Vaida

Adresa redacției:

Parohia Sf. Ierarh Vasile, str. Vasile Lupu nr. 40, Iași

Cod poștal 700309 - ROMÂNIA

Pr. paroh Iulian Negru

Tel: 0744 / 267661; 0746 / 649218

Email: parohiasfvasile@gmail.com

Http: [//sfvasiletatarasi.iasi.mmb.ro/](http://sfvasiletatarasi.iasi.mmb.ro/)

Cont CEC - RO58CECEIS0136RON0122424